

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

er demokratiets forudsætning. Uden tillid, uden social tryghed, uden en vis optimisme kan demokratiet ikke bestå. Hovedformålet for alle vore handlinger må naturligvis være at undgå en krig, men meget afgørende er det dog også for alle frihedelskende mennesker at sikre, at vi ikke er med til at undergrave indefra ved den krigsmentalitet, der er opstået, ved de stærke oprustninger, det grundlag, som demokratiet alene kan leve på i de kommende dage.

Fuglsang: Da mit partis ordfører er forhindret i at være tilstede, vil jeg gerne på gruppens vegne fremkomme med et par betragtninger over den redegørelse for regeringens udenrigspolitiske synspunkter, som den højtærede udenrigsminister fremsatte for nogen tid siden. Man kan ikke påstå, at den indeholdt særlig nye ting. Man kan tværtimod i sandhed sige, hvad ministeren sagde om Sovjetunionens udenrigspolitik, nemlig at regeringens grundlæggende udenrigspolitik er uforandret, ja, oven i købet, når man hørte skildringen af NATO, dens betydning og opgaver, hele ordvalget, følte man mest trang til at sige: uforandret helt fra den tid, da dette høje ting tilsluttede Danmark den såkaldte Antikominternpagt.

Det var i og for sig ikke uden interesse, at denne beretning, som den højtærede minister ganske rigtigt sagde, falder sammen netop med, at folketinget så at sige afslutter vinterens arbejde. Derigennem kunne vi faktisk få et ganske godt billede af udenrigspolitikens praktiske virkninger på vort lovgivningsarbejde, på hele vort folks liv, på dets økonomiske og politiske forhold, og uden at komme nærmere ind på det tror jeg nok, man kan sige, at disse praktiske virkninger, som vi har erfaret, i høj grad taler for nødvendigheden af at ændre udenrigspolitiske signaler.

Den højtærede minister talte — jeg tør næsten tro lidt ubetænksomt — om NATO som et folkenes fællesskab i kultur og idealer. Det var vist en lille smule for meget. Jeg kunne i hvert fald godt lide at vide, hvori dette „vidtgående kulturfællesskab“, som det hedder, består imellem det gammeldags østerlandsk-muhamedanske Tyrki og så Danmark, mellem vor andelsbonde og så

hans tyrkiske kollega, der endnu lever under middelalderlige, feudale forhold.

Måske kan det også give anledning til visse tanker, at denne redegørelse om udenrigspolitikken og om NATO som et frihedens værn fremkom i netop samme uge, hvor det høje ting behandlede og vedtog en lovgivning, som tillader, at hundredtusinder af fredelige borgere efter uransagelige retningslinier opføres i det politiske politis kartoteker, og derved truer andre hundredtusinder fra at sige deres mening, hvis denne ikke svarer til, hvad der er regeringens officielle. Det foregik i den samme uge, hvor man har behandlet en lov, som faktisk udhuler grundlovens telefonhemmelighedsbestemmelse. Redegørelsen fremkom på baggrund af, at regeringen for tredje gang tvang slagteriarbejderne til at arbejde under forhold, de ikke selv ønsker. Denne tale om NATO som frihedens værner lød samtidig med, at store dele af pressen med det gamle antikominternblad „Berlingske Tidende“ i spidsen faldt over en fremtrædende skolemand som forstander Knud Hansen, Askov, blot fordi han har vovet åbent at udtale en frygt for rækkevidden af USAs udenrigspolitik, som i virkeligheden mange — og jeg tror også adskillige i denne sal — ikke kan undgå at føle i stille, eftertænksomme stunder.

Den højtærede minister talte om 5 pct.s reglen i den tyske valglov, som hindrede sydslesvigdanskerne i at opnå valg til landdagen, selvom de ved en retfærdig fordeling af mandaterne skulle have stemmer nok. Dog, sagde den højtærede minister, ville regeringen anse det for urigtigt at skride til en statspolitisk aktion. Ja, det tror jeg; man skal som bekendt ikke slå med sten, når man selv bor i et glashus, og den tyske 5 pct.s regel, som sydslesvigerne falder for, er i og for sig ikke spor anderledes end den spærreregul, vi har fået indsat i vor valglov og med det samme formål, nemlig at hindre kommunisterne i at blive repræsenteret i parlamentet. Det er overhovedet noget fælles for samtlige NATO-lande, at trods alle deres store ord om styrke har de alligevel ikke tillid til deres demokrati, men finder det stadigvæk nødvendigt at undergrave det. I Frankrig og Italien har man jo også bevidst ændret valglovene og de par-